

ת"פ 16328/02/14 - מדינת ישראל נגד ב.א.

בית משפט השלום בבאר שבע

13 נובמבר 2014

ת"פ 16328-02-14 מדינת ישראל נ' א. (עציר)

בפני כב' השופט דניאל בן טולילה

המאשימה מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד גנית אטיאס

נגד

הנאשם

ב.א. (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד לידאוי

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, תקיפה סתם ואיומים.

על פי המתואר בכתב האישום המתוקן ביום 7.2.14, בסמוך לשעה 7:40, ב..., תקף הנאשם את אחותו (להלן: "המתלוננת") בכך שתפס בשערותיה, משכה, הפילה ארצה והחל להכותה בכל חלקי גופה. במעמד זה איים עליה הנאשם בכך שיהרגה. בהמשך פצע הנאשם את המתלוננת על ידי כך שנטל ארגז פלסטיק אשר באמצעותו הכה אותה בכל חלקי גופה. בעקבות מעשים אלו נגרמו למתלוננת שריטות בפרק היד ובברך וכן המטומות רבות ברגלה. בהמשך דחף לפיה חולצה, רכן עליה ואחז בצווארה באמצעות ידיו. הנאשם חדל ממעשיו רק לאחר שאח נוסף התערב. במסגרת הסדר הטיעון לא הייתה הסכמה עונשית וכל צד טען באופן חופשי.

טיעוני הצדדים:

במהלך הדיון שנערך בפניי ביום 2.11.14 הפנה ב"כ המאשימה לחומרת המעשים בהם הודה הנאשם אשר בוצעו כלפי אחותו. לדבריו, המדובר בעבירות הנמצאות ברף העליון של עבירות בכגון דא. בהקשר לכך, הגיש תמונות המתעדות את החבלות, המדברות בעד עצמן. זה הפנה לכך שהנאשם חדל ממעלליו רק לאחר התערבותו של אח נוסף ומכאן שהפגיעה הייתה עלולה להסתיים אף באופן חמור עוד יותר ממה שאירע בפועל. בהתאם לתיקון 113, הפנה לערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו, בכללם, כבוד האדם וחירותו וכן שלמות הגוף ובטחונו של הפרט. בנסיבות תיק זה עתר למתחם ענישה הולם הנע בין 18 חודשי מאסר בפועל ועד 3 שנות מאסר. אשר לעבר הפלילי- הפנה לכך שלנאשם הרשעה אחת מיום 08.04.14 בעבירות שבוצעו בגדרי המשפחה דומות ובגינה נגזר על הנאשם על הנאשם,

עמוד 1

בין היתר, מאסר בפועל למשך 3 חודשים וכן מאסר מותנה בן 4 חודשים. לדבריו, בנסיבות תיק זה על שיקולי השיקום לסגת אל מול שיקולי ביטחון הציבור. נוכח האמור, עתר להשית על הנאשם מאסר בפועל ברף הבינוני של המתחם לו עתר, וזאת לצד מאסר מותנה, פיצוי למתלוננת וכן חתימה על התחייבות להימנע מלבצע עבירות חוזרות בעתיד.

ב"כ הנאשם ביקש תחילה להעיד את המתלוננת להגנת הנאשם. זו מסרה כי התנהגותו של הנאשם נבעה מתוך דאגה אליה. כמו כן, מסרה כי היא מעוניינת שהנאשם ישוב לביתם וכי הוא חסר לה מאוד. המתלוננת הוסיפה כי אינה חוששת מפניו ובמידת הצורך תפנה לגורמי אכיפת החוק. זו ציינה כי זו הפעם הראשונה שאחיה מפעיל כלפיה אלימות וכי היא סולחת לו.

ב"כ הנאשם, במסגרת טיעוניו לעונש הפנה להודאתו של הנאשם אשר יש בה כדי לחסוך בזמן שיפוטי יקר וכן לחסוך את העדת המתלוננת, על כל המשתמע מכך. מעבר לכך, הודאה זו מלמדת על נטילת אחריות והבעת חרטה על המעשים בהם הורשע. זה ציין כי המדובר באירוע חריג ובודד אשר אינו מלמד על טיב היחסים בין השניים. כמו כן, יש לקחת בחשבון כי עסקינן באח - ואחות אשר עליהם לשוב ולאחות את הקרע שנוצר בעקבות אירוע זה, וזאת מבלי להקל ראש בחומרת המעשים. כמו כן, הפנה לנסיבות חייו האישיות של הנאשם וכך גם לעובדה שלאחרונה נתגלתה אצל אמו של הנאשם מחלת הסרטן מסוג לוקמיה, אשר נתנה אותותיה בקרב בני המשפחה בכללותה. בנסיבות אלו, עתר להסתפק בימי מעצרו, קרי- 9 חודשים.

להשלמת התמונה יצוין כי עובר למתן גזר הדין הסתבר כי חרף גילו של הנאשם (20) בעת ביצוע מועד העבירות לא התבקש בית המשפט להורות על קבלת תסקיר בעניינו של הנאשם, הגם שהמדינה עתרה לעונש של מאסר בפועל. בהתאם להוראת סעיף 1 (3) לחוק אכרזת דרכי ענישה (תסקיר שירות המבחן) התשכ"ד - 1964 הגישו הצדדים לבית המשפט העתק התסקיר אשר הוגש בחודש מרץ השנה בעניינו של הנאשם במסגרת ת.פ. 13788-09-13.

בקצרה, הגם שהתסקיר זה מתייחס לעבירה הקודמת בה הורשע הנאשם ניתן למצוא בו בעקיפין התייחסות גם לתיק שבפני וזאת בשים לב לכך שכבר במועד הגשת תסקיר זה הנאשם נעצר בגין מעורבותו בתיק שבפני. שירות המבחן מציין כי לנאשם עמדה קורבנית בה מחזיק בכל הנוגע ליחסיו המשפחתיים ללא יכולת בשלב זה לבחון את התנהלותו בתוך מערכות יחסים אלו באופן ביקורתי ותוך התבוננות פנימית. שירות המבחן מציין כי למשיב צורך ונזקקות טיפולית גבוהה אולם בשל מעצרו לא ניתן לבחון שילובו בהליך שכזה. עוד מציין שירות המבחן כי אין לנאשם נורמות וערכים בעלי אופי עברייני וכי זה מעוניין בשיקום מערכת היחסית המשפחתית.

דין והכרעה

על פי סעיף 40ג (א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש בהתאם לעקרון ההלימה, על בית המשפט להתחשב **"בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה"**.

בעבירות התקיפה פגע הנאשם בערכים החברתיים של הגנה על כבודה, שלמות גופה וביטחונה האישי של המתלוננת. לא אחת התריעו בתי המשפט ביחס לעבירות אלימות כי יש למגר את תופעת הבריונות על ידי ענישה הולמת. על שיקולי ההרתעה שעל בית המשפט לשקול בעבירות אלו ראה בין היתר, ע"פ 4330/12 דעאס נ' מדינת ישראל (5.11.2012), ע"פ 8314/03 רג'אח נ' מדינת ישראל (7.6.05); ע"פ 3277/10 אגבריה נ' מדינת ישראל (2.2.2011); 18534-05-11 מדינת ישראל נ' רונן וקנין (27.11.11).

בעבירות האיומים פגע הנאשם בחירותה של המתלוננת. עבירת האיומים נועדה לשנות תחושת הביטחון וזאת תוך ציפייה כי המאיומים ישנו החלטתם או דרך פעולתם. בכך יש כדי לפגוע באוטונומיית הבחירה החופשית של המתלוננת.

מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלו נעה על דרך הכלל בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד שנה וחצי ואף יותר וזאת בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, בכללן, טיב החפץ בו נגרמה הפגיעה, מיקום הפגיעות, חומרתן והרקע למעשים.

מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים הינה משמעותית ונכבדה. כתב האישום גם לאחר תיקונו מגולל רצף של מעשי אלימות קשים כאשר מעבר לעצם האלימות כוללים בתוכם רכיבים מובהקים של פגיעה בכבודה של המתלוננת, השפלתה ובמובנים מסוימים אף אכזריות.

בתחילתו של האירוע הנאשם אוחז בשערות ראשה של המתלוננת, מושך אותה לעבר הרצפה ומפילה, ובהמשך לכך מכה אותה בכל חלקי גופה. הנאשם מלווה את התנהגותו האלימה באיום כלפי המתלוננת כי בכוונתו להרוג אותה על מנת להפחידה.

ככל שנמשך האירוע כך עולה רמת האלימות המופעלת כלפי המתלוננת שכן בשלב זה הנאשם נוטל ארגז פלסטיק ובאמצעותו ממשיך להכות את המתלוננת בכל חלקי גופה דבר אשר הביא להיווצרות המטומות רבות ברגליה, שריטות בפרק ידה ושריטות בברכיים. הנאשם אינו חדל ממעשיו וכאמור בשלב זה מגדיל עשות ודוחף לתוך פיה של המתלוננת חולצה, רוכן עליה ואוחז בצווארה באמצעות ידיו. רק לאחר שאחיה של המתלוננת התערב בנעשה זה פסק מתקיפתה.

האירוע כאמור הביא לחבלות נרחבות על גופה של המתלוננת. לבית משפט הוגשו צילומים ובהם תיעוד רגליה של המתלוננת וזרועותיה, ניתן להבחין עד כמה ממושטות ההמטומות כעדות אילמת לעוצמת האלימות ומשכה. מעבר לפגיעה הפיזית במתלוננת, נקל לשער מה רבה הפגיעה בכבודה ועד כמה זו חשה מושפלת שעה שהופלה על הרצפה ע"י הנאשם והוכתה נמרצות.

אמנם בסופם של דברים החבלות שנגרמו למתלוננת לא הצריכו טיפול רפואי, אולם לא ניתן להתעלם מהסיכוי שאירוע זה יכול היה להיגרם בתוצאות קשות יותר.

אמנם העבירות המיוחסות לנאשם אינן כאלה הנכנסות לגדרי העבירות של אלימות במשפחה אשר העונש בצדן כפול מאשר על דרך הכלל אך בצד זאת לא ניתן להתעלם כי המתלוננת הינה אחותו של הנאשם המתגוררת עמו. מעשיו של

הנאשם יש בהם כדי לפגוע במרקם המשפחתי שהרי המתלוננת גרה יחד עם הנאשם באותו מתחם יחד עם יתרת משפחתם. הנאשם גדול מן המתלוננת בגיל וגם אם קיבל על עצמו תפקיד שמלכתחילה לא יועד לו כדמות המחנכת, ברי שתפקיד זה אינו כולל הכאה כה ברוטלית.

אשר לסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע המעשים המיוחסים לו, כתב האישום אינו מפרט ביחס לכך דבר אולם מפיה של המתלוננת עולה כי: **"בגלל שאנחנו דיברנו בטלפון ואמר לי שאני לא התכוונתי להרביץ לך והוא עשה זאת כי הוא פחד עלי שלא יקרה לי מה שקרה לבחורות, הוא דואג לי יותר מאשר להורים שלי, הוא שמע משהו לא טוב ולכן קרה מה שקרה"**.

הסבר זה למעשיו של הנאשם מפיה של המתלוננת אין לקבלו, לא כהצדקה למעשים כה קשים וכך גם לא כנתון שיכול וישמש להקלה בעונשו. את דברי המתלוננת אשר מטבעם של דברים נמצאת תחת מערכת לחצים מורכבת יש לקבל ולבחון בזירות המתבקשת. אין פירוש הדבר שבית המשפט יתעלם מכל הבעת סליחה מצד הקורבן או ינהג בפטרנליזם כלפי תחושות הקורבן, אולם בעניינו התרשמות בית משפט מעדותה של המתלוננת בבית משפט הייתה כי זו מבקשת לרצות את הנאשם וכי אותה עדות נובעת מתוך הלקאה עצמית וגרוע מכך, הצדקה לאותה תקיפה באופן הנעוץ בהתנהלותה. כך גם לא ברור כיצד ניתן להכות באופן כה נמרץ מבלי להתכוון והכיצד ההסבר לאותן מכות ניתן למתלוננת בדיעבד בשיחת טלפון.

לאור האמור לעיל, ובשים לב לערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו, למדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלו וכן בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, הנני קובע כי מתחם העונש ההולם בגין העבירות אשר ביצע הנאשם נע בין 10 ל- 30 חודשים מאסר בפועל.

בגזירת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם, ולקולא, מצאתי ליתן הדעת להודאתו ולחסכון בזמן השיפוטי. הודאה זו מטבע הדברים מייתרת את הצורך בהעדת המתלוננת על כל המשתמע מכך. כמו כן, יש ליתן הדעת לנסיבות חייו האישיות של הנאשם וכך גם לעובדה שלאחרונה התגלתה בקרב אמו של הנאשם מחלת הסרטן אשר כפי שעולה מדברי ב"כ הנאשם השפיעה קשות על המשפחה כולה.

עוד בית המשפט לוקח בחשבון העובדה כי מדובר בנאשם צעיר כבן 20. במצב דברים שכזה למאסרו זה משקל רב יותר מאשר על דרך הכלל. בעניין זה אפנה לע"פ 7781/12 פ' **פלוני נ' מדינת ישראל** (25.6.13) בו כב' השו' ג'ובראן פרס יריעה רחבה בנוגע לשיקולי הענישה ביחס לקבוצת "בגירים צעירים" (גילאי 18-21).

מנגד ולחומרה יש לקחת בחשבון את הרשעתו של הנאשם מיום 8.4.14 בעבירות של היזק לרכוש במזיד, איומים והפרת הוראה חוקית. עיון בגזר הדין מת.פ 13788-09-13 מלמד כי באותו תיק הנאשם התווכח עם אביו ובעקבות כך אף ניפץ חלון ושבר את דלת הכניסה לבית דבר שהביא להרחקתו מבית האב. הנאשם הפר את תנאי שחרורו, הגיע חזרה לבית האב ואף איים על אח אחר שהיה נוכח במקום ועל הערב שלו. נמצא כי אין זו הפעם הראשונה שהנאשם מבצע עבירות פליליות, כלפי בני משפחתו או אגב האינטראקציה עמם והדברים עולה בקנה אחד עם האמור בתסקיר ביחס למורכבות מערכת היחסים של הנאשם עם בני משפחתו והעמדות הקורבניות בהן הוא אוחז.

אין לדבר בתיק זה על רכיב שיקומי ומכאן אין כל סיבה לסטות מטה אל מתחת אל מתחם העונש ההולם אותו קבעתי. בשים לב לחומרת המעשים ולכך שהנאשם הורשע בעבירות שחלקן של הרכיבים בהם דומה - מצאתי ליתן ביטוי מה לשיקולי הרתעת היחיד וכך גם לשיקולי הרתעת הרבים, נוכח נפיצותן של העבירות בהן הורשע הנאשם.

מכל המקובץ לעיל, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 13 חודשים מאסר בפועל שימנו מיום 7.2.14.
- ב. 5 חודשים מאסר על תנאי לתקופה וזאת למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות עבירת איומים.
- ג. 10 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.
- ד. ₪10,000 התחייבות למשך שנתיים מיום שחרורו שלא יעבור כל עבירת אלימות. היה והנאשם לא יחתום על התחייבות כאמור בתוך 7 ימים - יאסר בגין כך למשך 15 ימים וזאת במצטבר לכל עונש אחר אותו הוא מרצה.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי.

**ניתנה והודעה היום כ' חשוון תשע"ה,
13/11/2014 במעמד הנוכחים.
דניאל בן טולילה, שופט**